

Я не знаю сам...

Поль Марі Верлен

Я не знаю сам,
Чом мої жалі
Рвуться тужно і тривожно далі від землі,
На хисткім крилі
Морю й небесам
Я мій скарб несу на сховок — чом, не знаю сам.

Моя думка, чайка-жалібниця,
Понад морем високо літає,
Вітер нею як хоча хитає,
І не може ні на мить спиниться
Неспокійна чайка-жалібниця.

Сниться воля їй,
Сонячний розмай,
І веде незнана сила через цей безкрай.
У чудесний край
Легіт-тепловій
Десь несе її по синій стежці хвильовій.

Часом так квилить вона, кигиче,
Аж плавцям далеким дух стенає,
То злітає вгору бунтівниче,
То крилом у хвилю заринає
І так сумно, жалібно кигиче.

Я не знаю сам,
Чом мої жалі
Рвуться тужно та бентежно далі від землі...
На хисткім крилі
Морю й небесам
Я мій скарб несу на сховок — чом, не знаю сам.